

การวิเคราะห์และอธิบาย

พระธรรมฟีเลโมน

โดย

แมกซ์ ไกลน์

พระธรรมพีเลโมน

เขียนโดย อาจารย์แมกซ์ ไคลน์

แปลและเรียบเรียงโดย สวาทโปรดักชั่นส์

พิมพ์ที่เชียงใหม่ 2005

ผู้เขียนได้ศึกษาหลักคำสอนพระคัมภีร์ภายใต้พันธกิจการสอนของศาสนาจารย์ อาร์. บี. ริม, จูเนียร์ ซึ่งเป็นศิษยาภิบาลอันซื่อสัตย์ของท่านเป็นเวลากว่า 30 ปี ในระหว่างเวลานี้ อาจารย์แมกซ์ได้เรียนหลักคำสอน และความจริงจากพระคัมภีร์หลายๆ ประเด็น ซึ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ท่าน ด้วยเหตุนี้ท่านจึงมีจุดประสงค์ที่จะอธิบายชีวิตฝ่ายวิญญาณนี้ อย่างที่ผู้อ่านจะสามารถเข้าใจได้ง่าย และสามารถประยุกต์มาใช้ในชีวิตส่วนตัว

นโยบายด้านการเงิน

ผู้เขียนปรารถนาแจกหนังสือเล่มนี้โดยที่ไม่คิดค่าใดๆ ทั้งสิ้นจากผู้อ่านหรือสถาบันที่ต้องการใช้หนังสือในการสอน พระเจ้าทรงประทานหลักคำสอนพระคัมภีร์ให้แก่เรา ทางผู้เขียนต้องการที่สะท้อนพระคุณของพระองค์

ถ้าคุณต้องการรับหนังสือเพิ่มเติมกรุณาติดต่อที่:

ตู้ ปณ. 319 ปณจ. เชียงใหม่ 50000

หรือเชิญแวะชมเว็บไซต์:

www.maxklein.org

คำนำ

ก่อนที่คุณจะเริ่มต้นศึกษาบทเรียนพระคัมภีร์ ถ้าคุณเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า จงกล่าวถึง (สารภาพ) บาปของคุณโดยส่วนตัวกับพระเจ้า

ถ้าเรากล่าวถึง [สารภาพ] บาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยง
ธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเราและจะทรงชำระเราให้พ้นจาก
การอธรรมทั้งสิ้น (1 ยอห์น 1:9)

จากนี้คุณจะมีสัมพันธภาพกับพระองค์ และจะได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์
คุณจึงพร้อมที่จะศึกษาพระคำของพระเจ้า

พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ ต้องนมัสการ
พระองค์ด้วย (การทรงนำจาก) พระวิญญาณและความจริง [จากพระ
คัมภีร์] (ยอห์น 4: 24)

ถ้าหาก你不เคยเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าและไม่เคยเชื่อว่าพระองค์ทรงเป็นพระ
ผู้ช่วยให้รอดของคุณ ประเด็นสำคัญไม่ใช่การสารภาพบาป เพราะคุณจำเป็นต้องเชื่อใน
พระเยซูคริสต์เจ้าก่อนที่จะได้รับการยกโทษจากบาปที่เคยทำมา

ผู้ที่วางใจในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อฟังพระบุตรก็จะ
ไม่ได้เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา (ยอห์น 3:36)

เพราะว่าพระคำของพระเจ้านั้นมีชีวิตและทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทงทะลุส่วนลึกจนสามารถแยกจิตใจ และวิญญาณออกจากกัน และขูดกระดูกและไข่มັນในกระดูก และเป็นผู้วินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายของใจ (ฮีบรู 4:12)

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการคล้อยใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในทางธรรม เพื่อให้คนของพระเจ้าจะพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง (2 ทิโมธี 3:16-17)

จงอุตส่าห์สำแดงตนว่าได้ทรงพิสูจนแล้ว เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ใช้พระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง (2 ทิโมธี 2:15)

พระธรรมฟีเลโมน

บทนำ

จดหมายฝากถึงฟีเลโมนเป็นหนึ่งในสี่จดหมายที่อาจารย์เปาโลเขียนในขณะที่ถูกจองจำอยู่ที่ท่านถูกจองจำอยู่ที่กรุงโรมเป็นเวลา 2 ปี ตั้งแต่ฤดูใบไม้ผลิของปี ค.ศ. 60 จนถึงฤดูไม้ผลิของปี ค.ศ. 62 ในช่วงเวลา 2 ปีนั้น อาจารย์เปาโลได้เขียนพระธรรมเอเฟซัส, โคโลสี, ฟีเลโมน และฟิลิปปี ตามลำดับเวลา

ฟีเลโมนเป็นเจ้าของทาส ซึ่งเป็นเรื่องปกติเพราะจักรวรรดิโรมในสมัยนั้นมีทาสอยู่นับเป็นหลายล้านคนทีเดียว มีเจ้าของทาส และทาสหลายคนมากที่เป็นคริสเตียน และได้เติบโตฝ่ายวิญญาณผ่านการสั่งสอนของอัครสาวก และผู้สอนพระคำของพระเจ้าท่านอื่น

หนึ่งในทาสของฟีเลโมนคือโอเนสิมัส โอเนสิมัสเป็นคนเกียจคร้านและมีทัศนคติไม่ดีต่อการทำงาน เพราะอาจารย์เปาโลได้บอกฟีเลโมนว่า “ก่อนนั้นเขาไม่เป็นที่รักของท่าน” (ข้อ 11) โอเนสิมัสไม่ได้เพียงแค่เกียจคร้าน แต่ก็ยังได้ขโมยเงินไปจากฟีเลโมนอันใหญ่ แล้วได้หนีไปยังกรุงโรมซึ่งเป็นระยะทางที่ไกล เมื่อถึงกรุงโรมแล้วเขาก็จ้างเงินสุรุ่ยสุร่ายกับการสนุกสนานทางโลก เมื่อหมดตัวและหมดหนทางไป เขาได้นึกถึงสิ่งที่ฟีเลโมนเคยพูดเกี่ยวกับอาจารย์เปาโลซึ่งเป็นเพื่อนสนิท โอเนสิมัสจึงตัดสินใจที่จะพยายามติดต่ออาจารย์เปาโลในคุก ตอนนั้นคุณอาจ

คิดว่า “เอ ฉันไม่เคยอ่านเรื่องนี้ในพระคัมภีร์มาก่อนนะ” ซึ่งคุณคิดถูกแล้ว พระคัมภีร์ไม่ได้ให้เราทราบรายละเอียดของเรื่องถึงขนาดนั้น แต่หากใช้สามัญสำนึก และนึกถึงนิสัยคนทั่วไป เราสามารถสันนิษฐานถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง หากโอเนสิมัสอยู่อย่างสบายดี คงไม่มีวันที่เขาจะอยากพบกับคนที่เป็เพื่อนสนิทกับเจ้านายของเขา แต่เนื่องจากเขาหมดตัวและไม่มีอาหารกิน และโดยการนึกถึงสิ่งดีๆ ที่ฟีเลโมนได้พูดถึงอาจารย์เปาโล เขาจึงตัดสินใจที่จะไปหาท่าน

พระเจ้าทรงทราบถึงเหตุการณ์ของโอเนสิมัส มาเป็นหลายล้านล้านปีที่แล้วในอดีตกาล และทรงทราบว่าโอเนสิมัสต้องการความจริง หากมีผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระเยซูคริสต์ต้องการรู้จักความจริง พระเจ้าจะทรงประทานข่าวประเสริฐแก่คนนั้นในทุกกรณี ดังนั้น พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะใช้อาจารย์เปาโลที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่โอเนสิมัส ซึ่งได้เชื่อ (ข้อ 10 กับ 16) หลังจากโอเนสิมัสได้รอดแล้ว อาจารย์เปาโลได้สอนเขาถึงชีวิตฝ่ายวิญญาณ อาจเป็นเวลา 1 ถึง 2 ปี และเป็นไปได้ที่อาจารย์เปาโลได้ช่วยเหลือเขาโดยให้เงินใช้ และโอเนสิมัสได้ช่วยอาจารย์เปาโลในด้านการบริหาร (ข้อ 13) ในที่สุด เมื่อโอเนสิมัสได้เติบโตฝ่ายวิญญาณบ้างแล้ว เขาต้องสำนึกว่าเขากำลังทำผิดกฎหมายเพราะว่าฟีเลโมนเป็นเจ้าของเขา และในฐานะที่เป็นทาสที่หนีจากเจ้าของเขามควรที่จะต้องได้รับการลงโทษอย่างหนักตามกฎหมายของโรม

ถึงแม้ว่าการมีทาสเป็นเรื่องชั่วร้ายของสังคม แต่อาจารย์เปาโลไม่เคยออกความเห็นว่าคุณได้คัดค้านหรือสนับสนุนการใช้แรงงานทาส ท่านทราบดีว่าการมีทาสเป็นสิ่งที่ผิด เพราะเป็นการละเมิดหลักการเกี่ยวกับความคิดเสรีของมนุษย์ อย่างไรก็ตาม ท่านยังเข้าใจว่า การที่ดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้านั้นเป็นสิ่งสำคัญกว่าการพยายามที่จะแก้ปัญหาสังคมทั้งหมดที่มีอยู่ ท่านไม่เคยไปยุ่งเกี่ยวกับการประท้วงหรือกิจกรรมใดๆที่จะเปลี่ยนนโยบายของรัฐเพื่อจะแก้ไขปัญหของสังคม อย่างเช่น ไม่เคยเรียกร้องให้รัฐบาลออกกฏเลิกทาส ถ้าหากอาจารย์เปาโลได้ประท้วงเรื่องทาส นั่นก็เท่ากับว่าท่านกำลังสนับสนุนให้เกิด

การปฏิรูปสังคม อย่างไรก็ตาม การปฏิรูปสังคมไม่มีความจำเป็นใดๆ ในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ หรือการเติบโตฝ่ายวิญญาณ ซึ่งมีข้อพิสูจน์จากการที่มีทาสหลายแสนคน (อาจมีหลายล้านก็เป็นได้) ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์และกำลังเติบโตฝ่ายวิญญาณ อาจารย์เปาโลสำนึกว่าการที่จะไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางการเมืองการปฏิรูปสังคมเป็นการที่จะนำตนเองไปเกี่ยวข้องกับโลก ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงได้อธิบายนโยบายของพระเจ้าเกี่ยวกับการมีทาสในพระธรรม 1 โครินธ์

ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถไถ่ตัวออกได้ก็ควรไถ่ดีกว่า เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกับคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชนคนนั้นเป็นทาสของพระคริสต์ (1 โครินธ์ 7:20-22)

ในขณะที่ทิโมธีเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรที่เอเฟซัส ดูเหมือนว่ามีผู้เชื่อบางคนได้บอกเพื่อนผู้เชื่อซึ่งเป็นทาสให้กบฏต่อสิทธิอำนาจของเจ้านายของตน เนื่องจากทิโมธีไม่มีคำตอบในเรื่องนี้ อาจารย์เปาโล จึงต้องอธิบายให้เขาทราบถึงการแก้ไข

จงให้คนที่ทั้งหลายที่อยู่ได้แยกแยะความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและหลักคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มิใช่เป็นผู้เชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น

เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัจซื่อและเป็นที่รัก
ขอความเหล่านี้จึงสั่งสอนและตักเตือนกัน” (1 ทิโมธี 6:1-2)

จักรวรรดิโรมในสมัยแรกของคริสตศตวรรษ มีความเป็นอิสระทางศาสนา และมีสิทธิในการเข้าชั้นเรียนพระคัมภีร์ซึ่งมีผู้สอนเป็นอัครสาวก, ผู้เผยพระวจนะ, ศิษยาภิบาลและผู้สอนอื่นๆ โดยวิธีนี้ มีทาสหลายคนซึ่งโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ฝ่ายวิญญาณ ในขณะที่พระคำของพระเจ้าแผ่เข้ามาทั่วจักรวรรดิซึ่งได้กระทบและเปลี่ยนความคิดของผู้เชื่อ และผู้ที่ไม่เชื่อเช่นเดียวกัน ในทำนองนี้ความจริงได้แผ่ไปทั่วจักรวรรดิ มีเจ้าของทาสหลายคนตัดสินใจที่จะปล่อยทาสของตนให้เป็นอิสระ

อาจารย์เปาโลได้กล่าวถึง โอนิมัสในจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่โคโลสีด้วย เพราะคริสตจักรโคโลสีได้ประชุมกันในบ้านของฟีเลโมน เมื่อโอนิมัสเดินทางกลับไปทีโคโลสีพร้อมกับทีกัสซึ่งเป็นศิษยาภิบาลที่อยู่กับอาจารย์เปาโลที่กรุงโรม เมื่อถึงโคโลสีแล้ว ทีกัส และ โอนิมัส ได้รายงานข่าวเกี่ยวกับ อาจารย์เปาโล และสถานการณ์ที่กรุงโรม จากนั้นทีกัสได้สอนจากจดหมายฝากที่ อาจารย์เปาโลได้เขียน

ทีกัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัจซื่อ และเป็น
เพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่าน
ทราบถึงเหตุการณ์ที่ปวงของข้าพเจ้า (โคโลสี 4:7-9)

พระธรรมฟีเลโมน

1:1 เปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์กับทิโมธีน้องชายของเรา ถึงฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา

ในสมัยโบราณไม่มีการลงชื่อที่ท้ายจดหมายเหมือนเราทำกันในปัจจุบัน แต่จะลงชื่อที่หัวจดหมายดังที่อาจารย์เปาโลได้เขียนในที่นี้ หลังชื่อของตน อาจารย์เปาโลไม่ได้เรียกตนเองว่าเป็นผู้ถูกจองจำเพื่อจักรพรรดิเนโร แม้อาจารย์เปาโลได้ถูกจองจำไว้ภายใต้สิทธิอำนาจของจักรพรรดิ แต่ท่านเข้าใจดีว่าพระเยซูคริสต์ทรงควบคุมประวัติศาสตร์ และทรงควบคุมเหตุการณ์ในชีวิตของท่านด้วย อาจารย์เปาโลเข้าใจดีว่าทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับท่านมีเหตุผล และเข้าใจอีกว่า “พระเจ้าทรงกระทำทุกสิ่งให้เกิดผลดี สำหรับผู้ที่รักพระองค์” (โรม 8:28) ด้วยว่าท่านสำนึกถึงหลักการเหล่านี้แล้ว ท่านจึงไม่ได้บ่นเพราะการถูกขังอย่างไม่ยุติธรรม ซึ่งเริ่มต้นที่เมืองซีซารียา (ปี ค.ศ. 58-60) และต่อไปที่กรุงโรม

อาจารย์เปาโล ได้เรียกฟีเลโมนว่าเป็น “เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา” ซึ่งเป็นการรับรองจากอาจารย์เปาโลว่า ฟีเลโมนกำลังปฏิบัติชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาอย่างถูกต้อง ท่านไม่ได้เรียกทุกคนว่าเป็นเพื่อนร่วมงาน ด้วยว่าคนงานเป็นผู้ที่ต้องผลิตผล มีแต่คริสเตียนซึ่งได้เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้วซึ่งมีความเข้าใจพอ และมีแรงจูงใจที่ถูกต้องเพื่อที่จะสามารถผลิตผล (1โครินธ์ บทที่13) เนื่องจากฟีเลโมนเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว และเป็นเพื่อนรักของอาจารย์เปาโล ท่านจึงได้เรียกฟีเลโมนว่าเป็น “เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา”

1:2 และถึงนางอปเฟีย [ภรรยาของ ฟีเลโมน] น้องสาวของเรา และอารคิปบัส [บุตรชายของ ฟีเลโมน] ผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน [คือ คริสตจักรโคโลสี]

อาจารย์เปาโลทักทายภรรยาและลูกชายของฟีเลโมนเพราะเป็นการแสดงมารยาท อารคิปัสเป็นศิษยาภิบาลคริสตจักรที่เลาดีเซีย และถูกเรียกว่าเป็น *ผู้เป็นเพื่อนทหาร* คนเป็นศิษยาภิบาลจำเป็นต้องทำหน้าที่เหมือนทหาร ทหารได้อุทิศชีวิตของตนเพื่อรักษาเสรีภาพในประเทศชาติของตนฉันใด ศิษยาภิบาลจำเป็นต้องอุทิศถวายชีวิตของตนในการศึกษาและการสอนพระคำฉันนั้น เพื่อสามารถให้ลูกศิษย์ของเขามีอาหารฝ่ายวิญญาณ จากนั้น การเรียน การจดจำ และการประยุกต์ความจริงจากพระคำจะสร้างเสรีภาพในจิตใจของลูกศิษย์เหล่านั้น (ยอห์น 8:32) เพราะฉะนั้น ทั้งทหาร และ ศิษยาภิบาลจึงต้องสละชีวิตของตนโดยทหารสู่เพื่อความเสรี แต่ศิษยาภิบาลได้ศึกษาและสอนเพื่อความเป็นไท (อาจารย์เปาโลได้เตือน อารคิปัสถึงหลักการนี้ เมื่อต้องว่ากล่าวเขาเพราะการไม่เอาใจใส่กับการสอนใน โคลโลสี 4:17)

อาจารย์เปาโล ยังได้อ้างถึงคริสตจักรโคโลสีซึ่งได้ร่วมประชุมในบ้านของฟีเลโมน เพราะจดหมายฉบับนี้จะเป็นประโยชน์สำหรับทุกคน รวมถึงผู้เชื่อทุกคนในคริสตจักรของพระเยซูคริสต์เจ้า อย่างไรก็ตาม จุดประสงค์แรกที่อาจารย์เขียนจดหมายนี้คือให้ฟีเลโมนพิจารณาข้อมูล เพราะเขากำลังจะเผชิญการทดสอบว่าจะให้อภัยโอเนสิมัสได้หรือไม่ เมื่ออ่านจดหมายแล้ว รวมทั้งการตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรกับโอเนสิมัส จดหมายฉบับนี้จะถูกนำไปอ่านให้คนในคริสตจักรฟังเพื่อเป็นประโยชน์แก่พวกเขาด้วย

3. ขอพระคุณและสันติสุข [εὐρηνη] *ไอเรเน* จากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด

แผนการของพระเจ้าสำหรับมนุษยชาติตั้งอยู่บนน โยบายพระคุณของพระองค์ พระคุณคือ ทุกสิ่งที่พระองค์สามารถกระทำกับมนุษยชาติอย่างไม่ได้ประนีประนอมพระลักษณะของพระองค์เอง พระคุณเป็นสิ่งที่ได้เปล่าๆ และเป็นสิ่ง

ที่พระเจ้าให้เราอย่างไม่ทรงหวังสิ่งตอบแทน และโดยที่เราไม่สมควรได้รับ พระคุณหมายถึงทุกสิ่ง รวมถึงความรอด ซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า และไม่ได้อาศัยระบบศาสนา ปรัชญา หรือการกระทำใดๆ เพื่อเป็นการพยายามทำ พระองค์ทรงพอพระทัยในตัวเราก่อนที่จะเราจะรับของประทานนั้น พระคุณคือพระพรที่พระเจ้าให้ ไม่ใช่เพราะการกระทำของเรา โดยเป็นการทรงจัดเตรียมสำหรับมนุษยชาติ ไม่ว่าเป็นสิ่งที่มาก่อน, ในระหว่าง หรือ หลังได้รับความรอดแล้ว

พระคุณเป็นส่วนหนึ่งของความรักของพระเจ้าซึ่ง ไม่สามารถถูกแยกออกจากความชอบธรรม ความยุติธรรม และความสัตย์fulnessของพระองค์ได้ เพราะเหตุนี้ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงทราบถึงความชั่วทั้งหมดที่คุณได้ทำก่อน และหลังได้รับความรอด แต่พระองค์ยังอนุญาตให้คุณเกิดมามีชีวิต พระคุณของพระเจ้าทำให้ความรักของพระองค์เป็นความรักที่มีการให้อภัย ไม่มีเงื่อนไข เป็นความรักที่มีความเมตตา และมีการให้อภัย

คำนามว่า *ไอเรเน* หมายถึง *สภาพที่สงบสุข* เช่น เมื่อพูดถึงสถานการณ์ระหว่างประเทศนั้น หมายถึงไม่มีการเป็นปรปักษ์ต่อกัน ในพระคัมภีร์นั้นหมายความว่ามีความมั่นคง และความสงบสุขภายในจิตใจ หรือไม่ก็พูดถึงการที่ผู้เชื่อได้กลับคืนดีกับพระเจ้าผ่านความเชื่อที่มีในพระเยซูคริสต์

อาจารย์เปาโลไม่ได้อ้างถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเริ่มต้นทักทายของจดหมายฉบับนี้รวมถึงฉบับอื่นๆด้วย เพราะว่าพระประสงค์ของ พระวิญญาณบริสุทธิ์ คือการที่จะถวายเกียรติแด่พระบิดาและ พระเยซูคริสต์ (ยอห์น 16:14) แต่ไม่ใช่พระองค์เอง (ฟิลิปปี 2:11, 4:20)

1:4 ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า [สำหรับฟีเลโมน] ทุกครั้งที่ได้เยยถึงท่านเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐาน

อาจารย์เปาโลไม่ได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับคริสเตียนทุกคน เป็นสิ่งที่แน่นอนว่าเขาไม่ได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ (1 ทิโมธี 1:20) อย่างไรก็ตาม ท่านได้ขอบคุณพระเจ้าสำหรับฟีเลโมน ซึ่งท่านรักและเคารพเขามาก ถ้ามีคริสเตียนคนหนึ่งได้เคารพคริสเตียนอีกคนหนึ่ง เขาก็จะอธิษฐานเผื่อคนนั้นอย่างที่อาจารย์เปาโลได้อธิษฐานเผื่อฟีเลโมน และ ขอขอบคุณพระเจ้าสำหรับเขาอย่างสม่ำเสมอ

อาจารย์เปาโลได้รักและเคารพนับถือฟีเลโมน เพราะท่านเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว จึงมีมุมมองของพระเจ้า ดังนั้น ท่านจึงรักและเคารพคุณธรรมของฟีเลโมน เป้าหมายที่สูงสุดในชีวิตคริสเตียนคือการที่รักพระเจ้า พระบุตร และ พระวิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งอาจารย์เปาโลและฟีเลโมนได้บรรลุสิ่งนี้ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา เพราะฉะนั้น อาจารย์เปาโล ได้รักและเคารพ ฟีเลโมน เพราะคุณธรรมของเขา และ ฟีเลโมน ก็รักอาจารย์เปาโลเช่นเดียวกัน

1:5 เพราะข้าพเจ้าได้ยินดีถึงความไว้วางใจ [πιστις *พิสทิส*] ที่ท่านมีต่อ [προς *พรอส*] พระเยซูเจ้า และความรักที่ท่านมีต่อ [εις *เอิส*] บรรดาวิสุทธิชน

คำว่า *พิสทิส* มีความหมายว่า ความเชื่อ ความไว้วางใจ ความมั่นใจ และ หลักคำสอน ในข้อนี้หมายถึงความไว้วางใจ และความมั่นใจที่ ฟีเลโมนมีในพระเจ้า

ในข้อนี้มีคำบุพบท 2 คำ (พรอส และ เอิส) ซึ่งทั้งสองคำนี้มีความหมายว่า *ที่มีต่อ* (ภาษาอังกฤษแปลว่า towards) คำว่า *พรอส* นี้แสดงถึงความใกล้ชิดหรือความสนิท เนื่องจากมีความหมายตรงตัวว่า *อยู่ต่อหน้ากัน* กับคนหรือสิ่งของ ถึงแม้คำบุพบทว่า *เอิส* นั้นมีความหมายว่า *ที่มีต่อ* แต่ก็ไม่มี ความหมายเกี่ยวกับความสัมพันธ์สนิท โดยการใช้คำว่า *พรอส* อาจารย์เปาโล ได้เน้นว่าความไว้วางใจและความมั่นใจที่ฟีเลโมนมีต่อพระเยซูคริสต์นั้นมาจากความรักที่เขามีต่อพระองค์ อาจารย์เปาโลใช้

คำว่า *เอิส* เพื่อพูดถึงความรักอันไม่มีเงื่อนไขที่ฟีเลโมนมีต่อผู้เชื่อคนอื่นเนื่องจากผู้เชื่อทุกคนรับพระบัญชาที่จะมีความรักที่ไม่มีเงื่อนไข (และถือว่าเป็นความรักที่ไม่ส่วนตัว) ต่อผู้เชื่อคนอื่น และต่อเพื่อนมนุษย์ทั้งปวง

เมื่อคริสเตียนได้เติบโตสมบูรณ์แล้ว โดยผ่านการศึกษาและการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาได้พัฒนาความรักที่เขามีต่อพระคริสต์ ซึ่งรวมถึงความเคารพนับถือ และความมั่นใจที่เขามีในพระองค์ เมื่อเขาได้เคารพและมีความมั่นใจในพระองค์แล้ว เขาก็จะยอมจำนนต่อสิทธิอำนาจของพระองค์ ซึ่งแสดงถึงความถ่อมใจของเขา เมื่อเขาได้ยอมรับในสิทธิอำนาจของพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟังพระองค์ ดังนั้น หากผู้เชื่อไม่มีความรู้ ความมั่นใจ ความถ่อมใจ การเคารพต่อสิทธิอำนาจของพระเจ้า และการเชื่อฟังต่อพระบัญชาของพระองค์ นั้นหมายความว่าผู้เชื่อคนนั้นไม่ได้รักพระองค์ (ยอห์น 14:15)

1:6 [และข้าพระองค์อธิษฐาน] ขอ สัมพันธภาพกับพระเจ้า และสามัคคีธรรมกับผู้อื่น (κοινωνία *คอยโนเนีย*) ที่มาจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ของท่าน [ที่มีอยู่ในจิตใจของฟีเลโมน] จะได้เกิดผลผ่านการจดจำให้พร้อมที่จะรับการประยุกต์ [επινοουσα *เอพิ-โน-โนซิส*] การดี [หลักคำสอนพระคัมภีร์] ที่มีอยู่ในพวกท่าน [เป็นพหุพจน์ หมายถึงฟีเลโมนและสมาชิกในคริสตจักร] โดยทางพระเยซูคริสต์

คอยโนเนีย มีความหมายดังนี้คือ *สัมพันธภาพ สามัคคีธรรม การเข้าด้วยกัน, การแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน และอื่นๆ* อีก ในข้อนี้มีวลีว่า *ἡ κοινωνία τῆς πιστεως* (เห *คอยโนเนีย เทส พิสเทออส*) สามารถแปลเป็น genitive of description ซึ่งจะแปลว่า *การสามัคคีแห่งหลักคำสอนพระคัมภีร์* หรือเป็น ablative of source ซึ่งจะแปลว่า *การสามัคคีจากหลักคำสอนพระคัมภีร์*

สัมพันธภาพกับพระเจ้า หรือ การมีความสัมพันธ์กับพระองค์ คือการที่ผู้เชื่อได้คิดด้วยความกิดของพระองค์ มีประสบการณ์กับพระองค์ และได้มีความรักต่อพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนที่พระองค์ทรงรักเรา เมื่อผู้เชื่อได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ในฐานะเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด เขาได้รับการประคบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ มีสัมพันธภาพกับพระองค์ และสามารถเรียนรู้ถึงแผนการของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม ความสัมพันธ์นี้จะไม่มีความอะไรมากนัก จนกว่าผู้เชื่อเริ่มที่จะเห็นคุณค่าในพระวิญญาณบริสุทธิ์ และได้รับรักพระองค์

เช่นเดียวกับพระบิดา ยิ่งเราได้เข้าใจถึงแผนการนิรันดร์และความรักนิรันดร์ที่พระองค์มีต่อเรามากเท่าใด ยิ่งเพิ่มคุณภาพของสัมพันธภาพที่เรามีกับพระองค์มากเท่านั้น เช่นเดียวกับพระบุตร คือ ในขณะที่เราเติบโตฝ่ายวิญญาณมากยิ่งขึ้น ความสัมพันธ์ที่เรามีกับพระองค์จะเข้มแข็งจนกระทั่งทุกสิ่งที่เราได้ทำ ก็ทำเพื่อถวายเกียรติแด่พระองค์ เมื่อเราบรรลุถึงจุดนี้แล้ว เราสามารถกล่าวเหมือนที่อาจารย์เปาโลได้เขียนไว้ว่า “เพราะว่าสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ไร้ค่า” (ฟิลิปปี 1:21)

การมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า หรือการมีสามัคคีธรรมกับพี่น้องในพระคริสต์อย่างแท้จริง จำเป็นต้องมาจากหลักคำสอนพระคัมภีร์ ท่านยอห์นได้เขียนถึงความสัมพันธ์ในชีวิตคริสเตียนสองประเภท ประเภทแรกคือเวลาที่คริสเตียนได้รวมกันฟังคำสอนจากศิษยาภิบาล ก็ได้เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในการเอาใจจดจ่อกับพระคำของพระเจ้า หลังจากเวลาชานานที่ผู้เชื่อได้ใช้กับการศึกษาและการประยุกต์พระคำของพระเจ้าในชีวิตของเขา เขาจะมีสัมพันธภาพกับพระเจ้าพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ และพระเยซูคริสต์อย่างสม่ำเสมอ

ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้น เรา [อัครสาวกของพระคริสต์] ก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรม[ผ่านการเรียน, การจดจำ และการประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์] กับเรา [ผู้ที่สอนพระคำของพระเจ้า] และเรา

จะมีสัมพันธภาพกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ (ยอห์น 1:3)

ในข้อที่ 6 นี้ อาจารย์เปาโลกำลังสอนเรื่องชีวิตฝ่ายวิญญาณที่ผู้เชื่อได้พัฒนาตามขั้นตอนนี้คือ

1. ศิษยาภิบาลกับสมาชิกในคริสตจักรมีความสามัคคีในเวลาที่ศิษยาภิบาลกำลังสอนพระคำของพระเจ้า
2. หลักการ และ หลักคำสอนที่เขาได้สอนจากพระคัมภีร์นั้นต้องถูกสะสมไว้ในจิตใจพร้อมที่จะรับการประยุกต์นำมาใช้ต่อประสบการณ์ ซึ่งเป็นพลังงานฝ่ายวิญญาณ
3. ในที่สุด พลังงานฝ่ายวิญญาณนี้ต้องถูกประยุกต์ใช้เพื่อผู้เชื่อจะมีสัมพันธภาพกับพระเจ้า พระวิญญาณบริสุทธิ์ และ พระเยซูคริสต์

ฟีเลโมน กำลังเผชิญการทดสอบเรื่องการให้อภัย หากเขามองที่ไอเนลิมัสและปัญหาที่ไอเนลิมัสสร้างขึ้นมา เขาจะตอบได้ และคงคิดว่าจะต้องลงโทษ อย่างไรก็ตาม หากฟีเลโมนต้องการรักษาสัมพันธภาพกับพระเจ้าไว้ เขาจะทำตามคำแนะนำของอาจารย์เปาโล

1:7 น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้ข้าพเจ้ามีความสุขและความพอใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะทั้งจิตใจและอารมณ์ [ใช้คำว่า *σπλαγχνον* สแปลง-น่อญ] ของพวกวิสุทธิชนได้รับกำลังเพราะท่าน

อาจารย์เปาโล และผู้เชื่ออื่นซึ่งได้เติบโตฝ่ายวิญญาณแล้ว ได้เข้ามามีส่วนในความสุขของพระเจ้า ซึ่งเป็นความสุขอันเดียวกับที่ความเป็นมนุษย์ของพระเยซูคริสต์ทรงมีในจิตใจของพระองค์

“นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความสุขของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความสุขของท่านเต็มบริบูรณ์” (ยอห์น 15:11) ความสุขนี้ได้มาจากการเรียน และการประยุกต์พระคำของพระเจ้า และจากการพัฒนาความรักต่อพระเจ้า (1เปโตร 1:8) การเข้ามามีส่วนในความสุขของพระเจ้าไม่ได้อาศัยผู้คน เงินทองหรือทรัพย์สินสมบัติอื่น ความสำเร็จในโลก การยกย่อง ความสุขของพระเจ้าก็ไม่ได้มาจาก การมีสุขภาพดี ประสบการณ์ที่เพลิดเพลิน สนุกสนาน หรือความตื่นเต้น ความสุขของพระเจ้าไม่เกี่ยวกับสิ่งใดๆของโลก ซึ่งอาจทำให้คุณรู้สึกดีเป็นชั่วคราวชั่วคราว แต่การเข้ามามีส่วนในความสุขของพระเจ้านั้นคือการมีความคิดของพระองค์ อยู่ในกระแสความคิดของคุณ

ความสุขของอาจารย์เปาโลได้มาจากคุณธรรมที่ท่านมีในจิตใจของท่าน จาก การที่ท่านทำพระประสงค์ของพระเจ้าให้สำเร็จในชีวิตของท่าน และจากความรักที่ท่านมีต่อพระบิดา พระวิญญาณบริสุทธิ์ และองค์พระเยซูคริสต์เจ้า เนื่องจากที่ท่านเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว ท่านจะรับความสุขจากผู้เชื่อคนอื่นที่ได้เติบโตฝ่ายวิญญาณเช่นกัน เมื่ออาจารย์เปาโลได้ยื่นถึงความรักที่ฟีเลโมนมีต่อพระผู้เป็นเจ้า ก็ทำให้ท่านมีความสุข เพราะฉะนั้น ท่านจึงได้เขียนว่า “ความรักของท่านทำให้ข้าพเจ้ามี [εχω ऐκ Κο] ความสุขมากกว่าท่าน” โดยคำว่า ऐκ Κο นั้นถูกเขียนด้วยรูปแบบไวยากรณ์ ingressive aorist เราจึงทราบได้ว่าเป็นการเริ่มต้นกับสิ่งที่ยังไม่จบลง คือ ความสุขของอาจารย์เปาโลได้เริ่มต้นเมื่อท่านได้ยื่นข่าวดังการเติบโตฝ่ายวิญญาณของฟีเลโมน และจะเป็นความสุขอย่างบริบูรณ์เมื่อ ฟีเลโมน ได้ตอบสนองต่อเหตุการณ์นี้ อย่างถูกต้อง

เมื่อผู้สอนไม่ว่าวิชาใดก็ตามได้เห็นนักเรียนหรือลูกศิษย์ของเขากำลังประสบความสำเร็จเพราะการสอนของเขา ก็เป็นสิ่งที่น่าภูมิใจสำหรับผู้สอนคนนั้น มีคริส

เตียนหลายคนทีพลาดในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา ซึ่งอาจเป็นเรื่องเสียใจสำหรับผู้สอนที่สัสซึ่ซ้อกับการสอนพระคำของพระเจ้า อย่างไรก็ตาม หากมีสมาชิกคนหนึ่ง ของคริสตจักรที่เรียนและประยุกต์หลักคำสอนพระคัมภีร์ได้อย่างดี เป็นเรื่องทีผู้สอนในพันธกิจการสอนของเขา

ถึงแม้ว่าการได้รับกำลัง (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า refreshment) มักจะหมายถึง การชูกำลังด้วยอาหารหรือเครื่องดื่ม แต่ในพระคัมภีร์คำนี้หมายถึงการชูกำลังฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อ โดยการให้ผู้เชื่อเห็นถึงมุมมองของพระเจ้า และให้มีความสามารถในการดำเนินชีวิต พันธกิจเสริมกำลัง (the ministry of refreshment) ไม่ได้เป็นเพียงแต่ความรับผิดชอบของศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระคัมภีร์ ซึ่งควรทำให้ผู้ฟังได้รับกำลังในจิตใจผ่านการสอน แต่ก็เป็นพันธกิจของผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณทุกคนซึ่งสามารถทำให้ผู้เชื่ออื่นมีความสุขผ่านการมีน้ำใจ ความเมตตา ความรักที่ไม่มีเงื่อนไข มุมมองของพระเจ้า และสติปัญญา

ในพระคัมภีร์ใหม่มีสองคำซึ่งถูกใช้ในการอธิบายหลักคำสอนเกี่ยวกับการรับกำลัง เมื่ออาจารย์เปาโลพูดถึงการรับกำลังในข้อนี้ และในข้อที่ 20 (และ 1 โครินธ์ 16:18 ; 2 โครินธ์ 7:13) เขาใช้คำกริยา αναπαύω (อานะพาวโอ) ซึ่งมีความหมายว่า “ทำให้หยุดพัก” เช่น ในการหยุดทำงาน หรือพักจากการออกกำลังอย่างหนัก พระคริสต์ทรงนำคำนี้มาใช้ในบริบทฝ่ายวิญญาณตอนที่พระองค์ทรงประกาศว่า “บรรดาผู้ที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายได้พัก [อานะพาวโอ]” (มัทธิว 11:28) สำหรับผู้เชื่ออื่นนั้น หมายถึงเขาได้พักจากมุมมองชีวิตแบบโลกซึ่งทำให้คนเหน็ดเหนื่อย แล้วจะรับกำลังจากผู้เชื่อที่โตแล้วซึ่งแสดงมุมมองของพระเจ้า

อาจารย์เปาโลได้เผยถึงหลักคำสอนแห่งการเสริมกำลัง (the doctrine of refreshment) ใน 2 ทิโมธี 1:16 โดยใช้คำ αναπαύχο (อานะพาสุโค) ซึ่งมีความหมายตรงตัวว่า “ฟื้นฟูทางจิตใจ”

“ของค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอนีสทิโฟรีสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้ารับภาระที่กำลังบ่ออบๆ และเขาไม่ละอายต่อโศครวนของข้าพเจ้าเลย” (2 ทิโมธี 1:16) ผู้เชื่อซึ่งเติบโตขึ้นในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขาก็ยังมีความสามารถในการดำเนินชีวิต ในการมีความรัก และในการมีความสุข จึงมีประสิทธิภาพในพันธกิจการกระปรี้กระเปร่า

คำว่า [σπλαγχνον สแปลง-นอน ในภาษากรีก] มีความหมายดังนี้ คือ: อารมณ์ ความต้องการช่วยเหลือ และในบางกรณีหมายถึงทั้งตัวบุคคลของมนุษย์ คือ กระแสความคิด และ อารมณ์ จิตใจและอารมณ์ของผู้เชื่อที่คริสตจักรโคโลสีได้รับการส่งกำลังผ่านฟีเลโมน เพราะสติปัญญา ความเมตตา และความรักอันไม่มีเงื่อนไขของเขา

1:8-10. เหตุฉะนั้น แม้ว่าข้าพเจ้ามีความมั่นใจ [ในสิทธิอำนาจที่มีอยู่] ในพระคริสต์ที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ถูกต้อง แต่เพราะเห็นแก่ความรัก [ที่มีต่อพระคริสต์] ข้าพเจ้าขอส่งเสริมท่านดีกว่า คืออ่อนน้อมในฐานะเป็นเปาโล ผู้เป็นเอกอัครราชทูต [ambassador] และบัดนี้เป็นผู้ถูกจำจองของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าขออ่อนน้อมท่านเพื่อโอนีสทิโฟรีส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่

อาจารย์เปาโล จะเข้าถึงคนด้วยวิธีต่างกันไป อย่างเช่น เนื่องจากผู้เชื่อที่คริสตจักรโคโรินธ์ส่วนใหญ่กำลังเสื่อมทรามอยู่ และไม่ได้เคารพนับถือในสิทธิอำนาจ อาจารย์เปาโล จำเป็นต้องเตือนเขาว่าท่านได้รับสิทธิอำนาจจากพระเจ้า เพราะฉะนั้น เมื่อท่านเขียนจดหมายฝากถึงคริสตจักรโคโรินธ์ท่านเขียนในฐานะเป็น *อัครสาวกของพระเยซูคริสต์* อย่างไรก็ตาม เนื่องจากฟีเลโมนเป็นผู้เชื่อที่โตแล้วและเคารพนับถือในสิทธิอำนาจของอาจารย์เปาโลในฐานะเป็นอัครสาวกของคนต่างชาติ (คนที่ไม่ได้เป็นยิว) ท่านจึงอ่อนน้อมฟีเลโมน จากตำแหน่งที่ทั้งสองเป็น

เอกอัครราชทูตของพระคริสต์ ซึ่งเป็นตำแหน่งที่ทั้งสองคนมีอย่างเทียมเท่ากันในฐานะเป็นผู้เชื่อในพระเยซูคริสต์

อาจารย์เปาโลมีสิทธิในการใช้สิทธิอำนาจของท่านที่จะสั่งฟีเลโมน เพื่อให้ยกยอโอนีสทิโฟรีส อย่างไรก็ตาม ท่านทราบดีว่า ฟีเลโมนสามารถตัดสินใจได้ถูกต้อง จึงได้ส่งเสริมและอ่อนน้อมเขาที่จะทำ “สิ่งที่ถูกต้อง” ซึ่งเป็นสิ่งที่สำคัญกว่าหากฟีเลโมนได้ตัดสินใจทำจากความคิดเสรีของตน ไม่ใช่เพราะเขาถูกบังคับให้ทำ ชีวิตฝ่ายวิญญาณของผู้เชื่อทุกคนจะก้าวหน้า หรือถอยหลัง มาจากการตัดสินใจจากความคิดเสรีของตน ถ้าฟีเลโมนเลือกทำตามคำแนะนำของอาจารย์เปาโล ก็ถือว่าเขาได้ผ่านการทดสอบครั้งใหญ่ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา ฟีเลโมนจะปักใจไว้กับพระผู้เป็นเจ้าของเขาหรือไม่? หรือว่าจะมองข้ามพระคุณของพระเจ้าและลงโทษโอนีสทิโฟรีส? หากฟีเลโมนมีความรักต่อพระผู้เป็นเจ้าของเขา จะกระทำต่อโอนีสทิโฟรีสด้วยความเมตตา โดยการให้อภัยและต้อนรับเขากลับมาในฐานะเป็นพี่น้องที่รักในพระคริสต์

1:11 เมื่อก่อนนั้นเขา [โอนีสทิโฟรีส] ไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า

ข้อนี้ได้เปิดเผยถึงอารมณ์ขันอันปราดเปรื่องของอาจารย์เปาโล ด้วยว่าท่านมีความเป็นอัจฉริยะด้านภาษาท่านได้เล่นคำโดยใช้ชื่อของ โอนีสทิโฟรีส คำว่า โอนีสทิโฟรีส มีความหมายว่า *มีประโยชน์* หรือ *ให้เกิดผล* ดังนั้น ถ้าเราอ่านข้อนี้ตรงความหมาย ก็จะได้ว่า “*ประโยชน์* ซึ่งแต่ก่อนไม่มีประโยชน์แก่ท่าน แต่ตอนนี้มีประโยชน์มากแก่ทั้งท่านและแก่ข้าพเจ้า” ในข้อที่ 20 อาจารย์เปาโลได้เผยถึงอารมณ์ขันของท่านอีกครั้งหนึ่ง โดยใช้คำ *โอนีสทิโฟรีส* ซึ่งเป็นคำกริยาจากรากศัพท์เดียวกัน “จงให้ข้าพเจ้าได้รับประโยชน์จากท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า”

1:12. ข้าพเจ้าจึงส่งเขากลับไปหาท่านอีก ซึ่งเขาเป็นชีวิต [σπλαγγνον *สแปลง-น่อน* ในบริบทนี้หมายถึงทั้งจิตใจและอารมณ์] ของข้าพเจ้าที่เดียว เหตุฉะนั้น ท่านจงรับเขาไว้

โอเนสิมัสได้กระทบทั้งชีวิตของอาจารย์เปาโล ทั้งด้านจิตใจและอารมณ์ เนื่องจากโอเนสิมัสได้เติบโตมากฝ่ายวิญญาณและได้บรรลุมาตรฐานและค่านิยมหลายข้อที่เกี่ยวกับชีวิตฝ่ายวิญญาณ ซึ่งก็ตรงกับมาตรฐานและค่านิยมของอาจารย์เปาโลเอง อาจารย์เปาโลจึงรักและเคารพโอเนสิมัส และมีความทรงจำที่ดีตลอดเวลาที่ท่านได้ใช้ร่วมกับเขา

1:13. ข้าพเจ้าใคร่จะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจำจองเพราะข่าวประเสริฐนั้น

อาจารย์เปาโลไม่ได้เพียงแต่รักโอเนสิมัสอย่างเป็นเพื่อนสนิท แต่ได้รับประโยชน์จากที่โอเนสิมัสปรนนิบัติรับใช้ท่านอีกด้วย เพราะเหตุนี้ที่อาจารย์เปาโลจึงอยากให้โอเนสิมัสอยู่กับท่านต่อไป อย่างไรก็ตาม เนื่องจากโอเนสิมัสเป็นทาสที่ได้หนีจากเจ้านาย เขาต้องกลับไปยังฟีเลโมน ซึ่งเป็นเจ้าของของเขาตามกฎหมายโรม

ฟีเลโมนเองควรคิดว่าเขาเป็นหนี้อาจารย์เปาโล และควรปรนนิบัติท่านในเวลาที่ท่านถูกจำจอง เพราะท่านได้นำเขาถึงความรอด และให้อาหารฝ่ายวิญญาณแก่เขา

1:14. แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านเอง

อาจารย์เปาโลอยากเห็นฟีเลโมนรับประโยชน์ฝ่ายวิญญาณจากเหตุการณ์นี้ ซึ่งหมายความว่าฟีเลโมนต้องตัดสินใจจากความคิดเสรีของท่านที่จะให้อภัยโอเนสิมัส และยิ่งกว่านั้น คือจะปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระหรือไม่ ผู้เชื่อจะไม่ได้รับประโยชน์ฝ่ายวิญญาณหากเขาถูกบังคับให้ทำสิ่งที่ถูกต้อง

1:15 อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาต้องจากท่านไปชั่วโมฆหนึ่ง (แต่ในความจริงเป็นเวลา 1-2 ปี) เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป

อาจารย์เปาโลต้องการเห็นฟีเลโมนได้เข้าใจสถานการณ์นี้จากมุมมองของพระเจ้า พระองค์สามารถห้ามแผนการของโอเนสิมัสได้ตั้งแต่เขาคิดจะขโมยเงินจากฟีเลโมน หากนั่นเป็นพระประสงค์ของพระองค์ แต่พระองค์ไม่ทรงกระทำเช่นนั้น ดังนั้น อาจารย์เปาโล จึงเสนอความคิดว่า อาจเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่โอเนสิมัสได้มาถึงกรุงโรม เพื่อจะได้พบกับอาจารย์เปาโลและรับความรอดผ่านท่านในที่สุด

ฟีเลโมนเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว จึงได้ดูแลทาสของเขาอย่างดี ตอนที่โอเนสิมัส อยู่ในสถานการณ์ดีๆ แบบนั้นเขาไม่สามารถเห็นคุณค่าในของประทานแห่งความรอดที่พระเจ้าให้แก่เขา โอเนสิมัสจำเป็นต้องตกอยู่ในสถานการณ์ที่สิ้นหวัง ก่อนที่เขาจะได้สำนึกว่าเขาต้องการรับความรอดจากพระเจ้า เรื่องนี้เป็นความจริงสำหรับหลายคน เขาจะไม่สำนึกถึงคุณค่าของพระคุณของพระเจ้าจนกว่าจะต้องเผชิญกับวิกฤตการณ์ ผู้ไม่เชื่อบางคนที่กำลังแสวงหาความจริงจะไม่ยอมฟังพระกิตติคุณและเชื่อในพระเยซูคริสต์จนกว่าจะมีเรื่องกดดันเข้ามาในชีวิตของเขา อาจารย์เปาโลต้องตามอดก่อนที่เขาจะเชื่อในพระกิตติคุณ ส่วนโอเนสิมัสนั้นก็ต้องตกอยู่ในสถานการณ์อย่างหมดสิ้นหนทางก่อนที่เขาจะฟัง พระกิตติคุณ

คริสเตียนบางคนชอบจะบอกว่า “นี่คือน้ำพระทัยของพระเจ้า” หรือ “นั่นแหละ น้ำพระทัยพระเจ้า” ถึงแม้ว่าอาจารย์เปาโลเป็นผู้เชื่อที่โตฝ่ายวิญญาณแล้ว แต่ท่านไม่ได้กล่าวว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นน้ำพระทัยพระเจ้าอย่างแน่นอน อย่างไรก็ตาม

ตาม ท่านเห็นว่าการที่โณสิมัสได้มาที่กรุงโรมเพื่อได้ยื่นข่าวประเสริฐจากท่าน ดูเหมือนว่าเป็นน้ำพระทัยของพระองค์

1:16. บัดนี้เขามิใช่เป็น [แค่] ทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในเนื้อหนัง [หมายถึงสถานะที่ยังเป็นทาสอยู่] และในองค์พระผู้เป็นเจ้า [ในสถานะเป็นพี่น้องในพระคริสต์]

ถึงแม้ว่าโณสิมัสเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์แล้ว แต่นั่นไม่ได้เปลี่ยนประเด็นของสิทธิอำนาจ และสถานะของเขาภาพได้กฎหมายที่พระเจ้าทรงสถาปนาไว้สำหรับสังคมที่สงบสุข เขายังเป็นทาสอยู่ และฟีเลโมนยังเป็นเจ้านายของเขา อย่างไรก็ตาม โณสิมัสกลายเป็นผู้เชื่อที่โตแล้ว และได้รับความเคารพนับถือจากอาจารย์เปาโลและผู้เชื่ออีกหลายคนที่กรุงโรม อาจารย์เปาโลไม่ขอให้ฟีเลโมนต้องปลดปล่อยโณสิมัส แต่ปรารถนาว่า ฟีเลโมน จะเคารพโณสิมัสเหมือนท่าน เพราะเป็นพี่น้องกันในพระคริสต์แล้ว

1:17. เหตุฉะนั้น ถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน [และท่านก็ถืออย่างนั้นจริง] ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง

อาจารย์เปาโลและฟีเลโมนเป็นผู้เชื่อที่ได้รับผิดชอบต่อหน้าที่ในชีวิตฝ่ายวิญญาณของตนจนสำเร็จ ถึงแม้ว่าทั้งสองมีหน้าที่ต่างกันในการรับใช้พระเจ้า แต่เขายังเป็นเพื่อนร่วมงานด้วย ในฐานะเป็นเพื่อนร่วมงาน อาจารย์เปาโลจึงกล่าวข้อเสนอแก่ฟีเลโมนโดยใช้การอ้อนวอนเชิงคำสั่ง (imperative of entreaty) ซึ่งมีความหมายว่า “ขอวิงวอนให้ท่านได้รับเขามา”

ฟีเลโมนนับถืออาจารย์เปาโลมาก และได้ต้อนรับอาจารย์เปาโลเข้ามาในบ้านอย่างเป็นทางการอย่างเปิดเผย อาจารย์เปาโลจึงขอให้ฟีเลโมนกระทำเช่นเดียวกันกับโณสิมัส

1:18-19. ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด [ซึ่งเป็นความจริง] หรือเป็นหนี้อะไรท่าน [นั่นก็เป็นความจริง] ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้า เปาโลได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะชดใช้ให้ เพื่อว่าข้าพเจ้าจะไม่ต้องอ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย

ในสองข้อนี้อาจารย์เปาโลพูดถึงการเป็นหนี้สองประเภท คือ การเป็นหนี้เงินทองที่โณสิมัสต้องชดใช้ฟีเลโมน และการที่ฟีเลโมนเป็นหนี้ฝ่ายวิญญาณต่ออาจารย์เปาโล

โณสิมัสเป็นหนี้ฟีเลโมนอยู่สองอย่าง อย่างแรกคือ ก่อนที่โณสิมัสจะเดินทางไกลเพื่อไปยังกรุงโรม เขาได้ขโมยเงินไปเป็นจำนวนมาก ถึงแม้ว่าโณสิมัสเป็นทาส แต่ด้วยว่าเขาเป็นชาวกรีกก็คงมีการศึกษาบ้าง การที่โณสิมัสมีความคิดริเริ่ม และกล้าหาญที่จะมายังกรุงโรม และการที่อาจารย์เปาโลให้โณสิมัสช่วยในการบริหารเป็นสิ่งที่ชี้ว่าโณสิมัสเป็นคนฉลาด เพราะฉะนั้น เราอาจสรุปได้ว่าฟีเลโมนได้ให้เขาทำงานด้านการบริหาร ซึ่งเป็นโอกาสแก่โณสิมัสในการที่ขโมยเงินไป

ฟีเลโมนได้เสียค่าอะไรไปกับการที่เขาต้องลงทุนกับการหาคนงานมาแทนโณสิมัสด้วย โณสิมัสจึงเป็นหนี้ฟีเลโมนมาก มันจะเป็นไปได้อย่างไรที่อาจารย์เปาโลบอกได้อย่างมั่นใจว่าจะตอบแทนค่าชดใช้ให้?

แน่นอนว่า อาจารย์เปาโลจะไม่สัญญาเช่นนี้กับฟีเลโมนหากท่านไม่มีเงินทองที่จะจ่ายให้ และยังมีหลายข้อในพระคัมภีร์ใหม่ที่แสดงให้เห็นเราเข้าใจว่าอาจารย์เปาโลเป็นคนที่มีเงิน บิดามารดาของท่านคือสัญชาติโรม (ทางการเรียกว่า *Senatus*

Populusque Romanus หรือ SPQR ซึ่งแปลว่า สภาสูงและประชากรแห่งโรม) (กิจการ 21:39; 22:25,28) ซึ่งเป็นสิทธิพิเศษที่น้อยคนมากจะสามารถได้รับ การได้รับสัญชาติโรมเป็นสิ่งที่มีค่ากับเงินทองและฐานะสูงเสมอ อนึ่ง ตอนที่ท่านกลับไป ที่กรุงเยรูซาเล็ม มีคนสั่งให้ท่านต้องจ่ายค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับพิธีกรรมการปฏิญาณ สำหรับตัวท่านเองและอีกสี่คนด้วย การซื้อเครื่องสัตว์บูชาสำหรับทั้ง 5 คนต้องแพง แต่อาจารย์เปาโลก็ได้จ่ายค่าใช้จ่ายทั้งหมดให้เขา (กิจการ 21:23-26) หลังจากนั้น เมื่ออาจารย์เปาโลถูกจองจำที่ซีซาร์เรีย ฟลิคัส ซึ่งเป็นเจ้าเมือง คาดว่าจะเอาเงินสินบน จากเปาโลเพราะทราบว่าการครอบครัวยของท่านมีเงิน (กิจการ 24:26) ต่อมา เมื่อต้องรอ ขึ้นศาลที่กรุงโรม ท่านได้รับอนุญาตที่จะพักในบ้านพักด้วย (กิจการ 28:16,30) ถึงแม้ว่าอาจารย์เปาโลต้องเข็ดเต๋นที่โครินธ์เป็นระยะเวลาหนึ่ง (กิจการ 18:3) แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าท่านเป็นคนที่ยากจน เป็นไปได้ว่าอาจารย์เปาโลมีเงินเก็บไว้ ก้อนหนึ่ง แต่ตอนนั้นไม่สามารถเอามาได้เพราะสมัยนั้นไม่มีระบบธนาคารอย่างที่ เรามีในปัจจุบัน

ฟีเลโมนเป็นหนี้อาจารย์เปาโลมากกว่าที่โอสสิมัสเป็นหนี้ฟีเลโมนหลายเท่า ด้วยว่าอาจารย์เปาโลได้เสนอพระกิตติคุณแก่ฟีเลโมนอย่างถูกต้อง ซึ่งฟีเลโมนได้ ตอบสนองโดยเชื่อในพระเยซูคริสต์ และอาจารย์เปาโลยังมีบทบาทที่สำคัญในการ เติบโตฝ่ายวิญญาณของฟีเลโมน ตอนนี้ฟีเลโมนมีคุณธรรมมากในจิตใจของเขา และจากคุณธรรมนั้นเขาควรสำนึกว่าเขาเป็นหนี้อาจารย์เปาโล ด้วยการเป็นหนี้สิน ที่ใหญ่ที่สุดเท่าที่มี ถึงแม้ว่าอาจารย์เปาโลไม่อยากจะพูดถึงการที่ฟีเลโมนเป็นหนี้เขา แต่ท่านได้พูดเพื่อเป็นการเตือนฟีเลโมนถึงพระคุณของพระเจ้า อนึ่ง อาจารย์เปา โลทราบอยู่แล้วว่าฟีเลโมนจะไม่ขอเงินชดใช้จากท่านอย่างที่เสนอให้ แต่การเสนอดังกล่าวทำให้ฟีเลโมนจะไม่ต้องคิดถึงเรื่องเงิน แต่ต้องคิดถึงใจความฝ่ายวิญญาณ ของประเด็นนี้ ฟีเลโมนจะตอบสนองด้วยความโกรธและความเกลียดชัง โดย ลงโทษโอสสิมัสอย่างหนัก หรือว่าจะปฏิบัติต่อโอสสิมัสด้วยพระคุณ อย่างที่พระเจ้า เป็นเจ้า และอาจารย์เปาโล ได้ปฏิบัติต่อเขา?

1:20. แท้จริง นื่องอ้อย จงให้ข้าพเจ้าได้รับผล [οὐνεμη ὀνιμημί] ในองค์พระผู้ เป็นเจ้าเพราะท่านเกิด จงให้จิตใจและอารมณ์ [σπλαγχνον สแปลง-น่อน]ของ ข้าพเจ้าได้รับกำลัง [ἀναπαύω (อานะพาวโอ)] ในองค์พระเยซูคริสต์

คำว่า “โอสสิมัส” เขียนในรูปแบบ voluntative optative voice ซึ่งแสดงถึงความปรารถนาที่จะมีผู้อื่นทำสิ่งที่เราอยากให้เราทำ โดยเฉพาะเลือกทำจากความคิดเสรี ของคน อาจารย์เปาโล ได้นำฟีเลโมนมาเชื่อในพระเยซูคริสต์ และสอนให้เขารู้จัก พระคำของพระเจ้า อาจารย์เปาโลจึงบอกฟีเลโมนว่า “ขอให้ข้าพเจ้าได้เห็นผลจาก การเติบโตฝ่ายวิญญาณของท่าน” สมมุติว่า ฟีเลโมนพลาดในการทดสอบการให้อภัยครั้งนี้ อาจเป็นเหตุให้เขาต้องตกลงในความเสื่อมทราม จนสุดท้ายเขาต้องตาย เพราะบาปที่นำไปสู่ความตาย (1 ยอห์น 5:16) อาจารย์เปาโลจึงจะไม่เห็นผล หรือรับ ผลประโยชน์จากการที่เขาได้สอนชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ฟีเลโมน อย่งไรก็ตาม หากฟีเลโมนได้ผ่านการทดสอบนี้โดยการให้อภัยโอสสิมัส อาจารย์เปาโลจะได้รับกำลัง ต่อจิตใจและอารมณ์ของเขา หากฟีเลโมนได้ก้าวหน้าฝ่ายวิญญาณจนได้ถวายเกียรติ แต่พระเจ้าอย่างสูงสุด อาจารย์เปาโลจะได้รับผลประโยชน์มากจากการที่ท่านได้ สอนฟีเลโมน

พระเจ้าทรงมีมาตรฐานเกี่ยวกับเรื่องพระคุณที่สมบูรณ์แบบ พระเจ้าทรงกระทำต่อเราด้วยพระคุณ เราจึงควรกระทำต่อผู้อื่นด้วยความเมตตากรุณา เรา จำเป็นต้องปรับตัวให้เข้ากับมาตรฐานของพระองค์ “จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกัน และกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน” (โคโลสี 3:13)

ความสุขอยู่ในจิตใจ อารมณ์เป็นสิ่งที่ได้ตอบสนองต่อสิ่งที่อยู่ในจิตใจนั้น การ ใช้อารมณ์อย่างถูกต้องโดยการควบคุมอารมณ์จากความคิดที่ถูกต้องเป็นสิ่งที่จะช่วย เราเห็นคุณค่าต่อสิ่งที่มิในจิตใจ ช่องเก็บและเรียกข้อมูลในจิตใจ (frame of

reference) ในสมองได้จัดส่งข้อมูลไปยังศูนย์ความจำ ซึ่งได้กระตุ้นอารมณ์ อารมณ์ไม่ได้เป็นสิ่งที่นำความสุข เพียงแต่เป็นสิ่งที่เรารู้ว่าเรากำลังมีความสุขในจิตใจ

บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้ามีปัญหา ใจของเราเองก็จะเป็นสุข
เออ อารมณ์ของเราจะเปรมปรีดิ์ เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง
(สุภาษิต 23:15-16)

ข้อพระคัมภีร์จากพระธรรมสุภาษิตข้อนี้ได้อธิบายถึงหลักการของการรับคำสั่ง
จิตใจและอารมณ์ของบิดาได้รับคำสั่งเมื่อเห็นว่าบุตรมีปัญหาในจิตใจ ด้วยว่าจิตใจ
และอารมณ์ของบิดาได้ตอบสนองต่อสติปัญญาและความดี (integrity) ของบุตร

1:21 ข้าพเจ้ามั่นใจว่าท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนมาถึงท่าน เพราะรู้ว่าท่านจะ
กระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก

ในการเขียนจดหมายฝากครั้งนี้ อาจารย์เปาโลไม่เคยบอกว่าการเป็นทาสเป็นสิ่ง
ชั่วร้ายในสังคม หรือทำให้การมีทาสนั้นเป็นประเด็นเลย เพียงแต่เขาได้ขอให้ฟี
เลโมนลืมสิ่งที่โอนีสมีสได้กระทำไป (ข้อที่ 18) และหวังว่าฟีเลโมนจะตัดสินใจที่
จะปลดปล่อยโอนีสมีสจากการเป็นทาส (ข้อที่ 21) ดังนั้น อาจารย์เปาโลไม่ได้กล่าว
ว่าการมีทาสเป็นสิ่งผิด แต่ท่านมีทัศนคติต่อการมีทาสอย่างถูกต้อง ตั้งแต่ตอน
แรกที่เขาได้พบโอนีสมีสที่กรุงโรม อาจารย์เปาโล ไม่ได้ดูถูกโอนีสมีส แต่เคารพ
นับถือความคิดเสรีในการตัดสินใจของเขา และไม่เคยบังคับให้เขาทำสิ่งใด
เนื่องจากอาจารย์เปาโลได้มีท่าทีต่อโอนีสมีสอย่างที่เขาคืออิสระ ไม่ใช่ทาส โอน
ีสมีสจึงตอบสนองและรับใช้อาจารย์เปาโลด้วยความภักดีและความเต็มใจ ซึ่งฟี
เลโมนต้องเรียนรู้จากตัวอย่างนี้

เมื่อผู้เชื่อได้นั่งฟังการสอนหลักคำสอนพระคัมภีร์ เขาจำเป็นต้องนำการสอน
นั้นมาเชื่อมต่อกับหลักคำสอนพระคัมภีร์อื่นๆซึ่งเขาได้สะสมไว้ในจิตใจของเขา
จากการอยู่ภายใต้พันธกิจการสอนของอาจารย์เปาโลและอปอพัรัส ฟีเลโมนจึงได้
รู้จักหลักคำสอนพระคัมภีร์หลายเรื่อง และทราบว่าคุณคิดเสรีของมนุษย์ได้อยู่คู่
กับสิทธิอำนาจอันสูงสุดของพระเจ้า เพื่อว่ามนุษย์จะสามารถมีบทบาทในการแก้ไข
สงครามระหว่างพระเจ้ากับซาตาน (the angelic conflict) โดยการดำเนินชีวิตตาม
แผนการของพระเจ้าจนกระทั่งได้เติบโตเป็นผู้เชื่อที่โตสมบูรณ์ และฟีเลโมนต้อง
ทราบว่าจุดประสงค์ของรัฐบาล คือ การที่จะปกป้องมนุษย์ให้มีเสรีภาพในการ
ดำเนินชีวิตประจำวัน ซึ่งเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า และเขาก็ทราบว่าผู้เชื่อทุก
คนเป็นทั้งเอกอัครราชทูตของพระเจ้าเป็นเจ้า และเป็นปุโรหิตของพระองค์ตลอดนิ
รันดรกาล หลักคำสอนพระคัมภีร์เหล่านี้ควรจะผลักดันให้ฟีเลโมนปลดปล่อยโอน
ีสมีส เนื่องจากโอนีสมีสมีความสามารถที่จะเป็นอิสระ

อาจารย์เปาโลไม่มีความมั่นใจในคนโดยตรง แต่มีความมั่นใจในหลักคำสอน
พระคัมภีร์ซึ่งมีในจิตใจของแต่ละคน เพราะฉะนั้น ท่านจึงมีความมั่นใจในฟีเลโมน
และการตัดสินใจของเขา

1:22 อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะ
ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน

การอธิษฐานเป็นพันธกิจอันอัศจรรย์ที่สุด และเกิดผลมากที่สุดเท่าที่ผู้เชื่อจะ
สามารถทำได้ โดยเฉพาะในยามวิกฤต ที่คริสตจักรโคโลสีและคริสตจักรอื่นมีผู้เชื่อ
ที่โตแล้วหลายคน และด้วยคำอธิษฐานของพวกเขา อาจารย์เปาโลจึงได้รับการ
ปลดปล่อยจากการถูกจองจำไว้

เมื่ออาจารย์เปาโลได้เขียนพระธรรมโรมให้จบแล้ว ท่านคาดหวังที่จะตรงไปที่
กรุงโรมเพื่อที่จะสอนผู้เชื่อที่คริสตจักรที่นั่น (โรม 1:10-13; 15:23, 24ก) หลังจาก

นั่นแล้วจะเดินทางประกาศเป็นครั้งที่สี่ ที่ประเทศสเปน (โรม 15:24ข-25) อย่างไรก็ตาม ความตั้งใจของท่านถูกทำให้ไขว่ไปด้วยความปรารถนาทางอารมณ์ ที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวอียิปต์ที่ไม่เชื่อที่กรุงเยรูซาเล็ม และต้องการอธิบายชีวิตฝ่ายวิญญาณแก่ผู้สอนที่นั่น อาจารย์เปาโลได้พลาดอย่างสิ้นเชิงในทั้งสองเรื่องนี้ การที่เขาได้เขียน “ขณะนี้ข้าพเจ้าจะไปยังกรุงเยรูซาเล็ม” ในโรม 15:25 ได้เผยให้เห็นถึงการที่เขาตัดสินใจด้วยอารมณ์ โดยไม่กล่าวถึงเหตุผลที่ว่าทำไมเขาต้องเปลี่ยนแผนการของเขา คริสตจักรโรมตั้งอยู่ที่ศูนย์กลางของจักรวรรดิโรม และเป็นคริสตจักรที่สำคัญมาก ผู้เชื่อที่นั่นได้รออาจารย์เปาโลที่จะมาสอนเขาเป็นเวลาหลายปีแล้ว และเนื่องจากท่านเป็นอัครสาวกต่อคนต่างชาติ (Gentiles) ท่านจึงมีหน้าที่ต้องความรับผิดชอบในการสอนพวกเขา

ในอีกแห่งหนึ่ง พันธกิจที่ประเทศอิสราเอลเป็นความรับผิดชอบของอัครสาวกอื่น (กาลาเทีย 2:7-9) อนึ่ง พวกศิษยาภิบาลผู้สอนที่อยู่ที่ยังกรุงเยรูซาเล็มไม่สนใจในการสอนของอาจารย์เปาโล ซึ่งเขาได้แสดงให้เห็นจากการพูดขัดจังหวะและวิจารณ์อาจารย์เปาโลเมื่อท่านมาถึงที่นั่นแล้ว

เมื่อเปาโลทักทายท่านเหล่านั้นแล้ว [กลุ่มศิษยาภิบาลที่สอนผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็มและแถบแคว้นนั้น] จึงได้กล่าวอย่างละเอียดถึงสิ่งซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติผ่านพันธกิจของท่าน ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า [ขัดจังหวะพูดของเปาโล ซึ่งเป็นวิธีที่หน้าซื่อใจคดที่ไม่ให้อาจารย์เปาโลสามารถพูดต่อ] และกล่าวแก่เปาโลว่า “พี่เอ๋ย [ยังแสดงถึงหน้าซื่อใจคดของพวกเขา] ท่านเห็นว่ามิพวกอียิปต์ก็พันคนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือกฏบัญญัติ [เป็นการเคร่งศาสนา แทนที่จะดำเนินชีวิตฝ่ายวิญญาณ] เขาทั้งหลายได้บอกเราถึงท่าน [เขาส่งคนไปสอดแนมถึงกิจกรรมของอาจารย์เปาโล] ว่า ท่านได้สั่งสอนพวกอียิปต์ทั้งปวงที่อยู่ในหมู่มชนต่างชาติ

ให้ละทิ้งโมเสส [เรื่องนี้ไม่จริง] และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หนัด [อาจารย์เปาโลสอนว่าการเข้าสู่หนัด ไม่มีส่วนในชีวิตฝ่ายวิญญาณ] หรือประพฤติตามประเพณีของเรา [เรื่องนี้ก็ไม่จริง] (กิจการ 21:19-21)

นอกจากเรื่องนี้ ชาวอียิปต์ที่ไม่เชื่อในพระคริสต์ยังไม่ยอมฟังการประกาศพระกิตติคุณ

เขาทั้งหลาย [ชาวอียิปต์ที่ไม่เชื่อ] ได้ฟังเปาโลกล่าวแก่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า ‘เอาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่’

(กิจการ 22:22)

อาจารย์เปาโลต้องได้รับการติสอนอย่างหนักมาจากพระผู้เป็นเจ้า เนื่องจากการตัดสินใจที่จะกระทำตามอารมณ์และปฏิเสธน้ำพระทัยของพระเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเตือนท่านไม่ให้ไปกรุงเยรูซาเล็ม แต่ท่านยังละทิ้งการทรงเตือนนั้นแล้วมุ่งหน้าไปยังเยรูซาเล็มอย่างคือร้อน (กิจการ 20:23; 21:4,11)

เพราะการไม่เชื่อฟังนั้น อาจารย์เปาโลถูกจองจำเป็นเวลารวมกันถึง 4 ปี คือ 2 ปีที่ซีซารียา และอีก 2 ปีที่กรุงโรม ก่อนที่ท่านได้ไปเยรูซาเล็ม ท่านได้รับพระพรจากพระเจ้าอย่างน่าอัศจรรย์ ผู้ไม่เชื่อได้ตอบสนองต่อการประกาศของท่านในทุกที่ที่ท่านได้ไป ท่านได้ก่อตั้งคริสตจักรและแต่งตั้งชายที่มีคุณสมบัติในการสอนพระกัมภีร์ให้เป็นศิษยาภิบาลที่นั่นๆ ขณะเดียวกัน ท่านกำลังสอนผู้ชายซึ่งจะรับผิดชอบในการเป็นศิษยาภิบาล-ผู้สอนพระกัมภีร์ในอนาคต และพันธกิจอีกอย่างที่สำคัญมาก คือ ท่านได้เริ่มเขียนพระวจนะ อย่างไรก็ตาม พระเจ้าทรงระงับพันธกิจทั้งหมดเหล่านี้ไว้ในช่วง 2 ปีแรกที่ท่านถูกจองจำไว้ที่ซีซารียา ยกเว้นโอกาสที่จะเป็นพยานต่อพวกข้าราชการไม่กี่คน ซึ่งก็ได้ปฏิเสธที่จะเชื่อในพระเยซูคริสต์ พระเจ้าทรงไม่อนุญาตให้อาจารย์เปาโลกระทำพันธกิจการเขียนพระวจนะอีกครั้ง

จนกระทั่งท่านได้มายังกรุงโรมแล้ว และท่านก็รับโอกาสที่จะประกาศและสอนอีก แต่ด้วยขอบเขตที่จำกัดของพันธกิจ (กิจการ 28:31)

เพราะท่านไม่ได้พบกับผู้นำและสมาชิกคริสตจักรแทบกรีซและเอเชียน้อย คุณเหมือนว่าท่านคาดหวังที่จะกลับไปเยี่ยมเยียนพวกเขาก่อนที่จะเดินทางไปประกาศ เป็นครั้งที่สี่ (ฟีเลโมน 22; ฟิลิปปี 2:24)

23. เอปอฟรัส ผู้ซึ่งถูกจำจองอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน

เอปอฟรัสเป็นศิษยาภิบาลอันซื่อสัตย์ของคริสตจักร โคลโลสี ก่อนที่เขาถูกจับและถูกจองจำกับอาจารย์เปาโลที่กรุงโรม ผู้เชื่อที่คริสตจักร โคลโลสี ได้เติบโตขึ้นเพราะการสอนอย่างถูกต้องของเอปอฟรัส ตอนนี้ ถึงแม้ว่าท่านไม่สามารถอยู่กับพวกเขาแล้ว แต่ท่านได้ใช้เวลาโดยอธิษฐานเพื่อพวกเขาอย่างขะมักเขม้น ในฐานะเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ และเป็นนักรออธิษฐาน ท่านได้อธิษฐานเพื่อคริสตจักรที่ใกล้เคียงกับโคลโลสีด้วย ได้แก่ เมืองเลาเคเซียและเมืองฮีเอราโปลิส (โคลโลสี 4:12-13)

24. มาระโก อริสทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย

ยอห์นมาระโก เป็นญาติพี่น้องของบารนาบัส ซึ่งคงเป็นญาติทางมารดาของบารนาบัส คือ มาริแห่งเยรูซาเล็ม ในช่วงเวลาแรกของคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม ผู้เชื่อได้ประชุมกันที่บ้านของมาริ (กิจการ 12:15,25) มาระโกได้เชื่อในพระเยซูคริสต์ภายใต้พันธกิจของเปโตร (1 เปโตร 5:13) เขาได้ร่วมทางกับเปาโลและบารนาบัสในการเดินทางประกาศครั้งแรก แต่ได้แยกจากพวกเขาก่อนที่จะเปาโลและบารนาบัสลงเรือ

เพื่อไปยังปัมฟีเลีย ซึ่งเป็นเมืองที่อันตราย และเขาได้กลับไปที่ยูซาเล็ม (กิจการ 13:13)

ต่อมามาระโกได้กลับใจจากการพลาดฝ่ายวิญญาณและต้องการที่จะไปกับอาจารย์เปาโลและบารนาบัสในการเดินทางประกาศครั้งที่สอง แต่อาจารย์เปาโลไม่อนุญาต เพราะเหตุนี้จึงมีการทะเลาะกันระหว่างเปาโลและบารนาบัส ซึ่งจบลงด้วยการที่ทั้งสองแยกทางกัน อาจารย์เปาโลได้เดินทางไปกับสิลาส และบารนาบัสไปกับยอห์นมาระโกที่ไซปรัส ถึงแม้ว่าตอนนั้นอาจารย์เปาโลพลาดการทดสอบเรื่องการให้อภัยและให้โอกาสใหม่แก่ผู้อื่น แต่ในภายหลังท่านได้สำนึกผิด แล้วฝากข่าวว่าท่านยินดีที่จะร่วมรับใช้พระเจ้ากับยอห์นมาระโกอีกครั้งหนึ่ง ก่อนที่อาจารย์เปาโลจะถูกประหารชีวิต ท่านได้เขียนสิ่งทมิโมธีให้มาที่โรมและพามาระโกมาด้วย “จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าสำหรับการรับใช้นี้”

อริสทาร์คัส เป็นชาวยิว “จำเพาะคนเหล่านี้เท่านั้น [ยูลิส มาร์ะโก และอริสทาร์คัส] เป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุ่ใจของข้าพเจ้า” (โคลโลสี 4:11) นั้นเป็นเรื่องผิดปกติที่ชาวยิวจะมีชื่อกรีกซึ่งเป็นชื่อที่โดดเด่น เช่น อริสทาร์คัส นอกจากนี้มีคนมอบชื่อนี้ให้เพื่อเป็นเกียรติแก่เขา เนื่องจากอริสทาร์คัสเป็นคนมีชื่อเสียงที่เรสะโลนิกา คงเป็นไปได้ว่าเขารับตำแหน่งภายใต้ระบบขุนนางซึ่งเป็นระบบที่ถูกตั้งขึ้นโดยจูเลียส ซีซาร์ เพื่อช่วยรักษาความมั่นคงภายในจังหวัดต่างๆ แห่งจักรวรรดิโรม

อริสทาร์คัสได้ร่วมกับอาจารย์เปาโลในการเดินทางไปประกาศครั้งที่สาม ซึ่งพวกเขาได้ถูกจับและถูกลากไปเขียนดาบ (กิจการ 19:29) แต่ได้รอดเพราะพระเจ้าทรงมีแผนการสำหรับชีวิตของเขาต่อไป หลังจากนั้นเขาได้เดินทางร่วมกับอาจารย์เปาโลถึงประเทศกรีซ และได้อยู่กับท่านราวปี ค.ศ. 59 เมื่ออาจารย์เปาโลถูกจับและ

ถูกส่งไปยังกรุงโรมเป็นครั้งสุดท้าย ตามหนังสือประวัติศาสตร์ อริสทาร์คัสถูกประหารชีวิตเพื่อพระคริสต์ที่กรุงโรมเช่นกัน

เดมัส เป็นคนต่างชาติที่รับใช้พระเจ้ากับอาจารย์เปาโล ซึ่งเปาโลได้อ้างถึงเขาในที่นี้และในจดหมายฝากถึงคริสตจักรโคโลสี (โคโลสี 4:14) ด้วยว่าเขาได้อยู่กับอาจารย์เปาโลที่กรุงโรมในเวลานั้น อย่างไรก็ตาม เมื่ออาจารย์เปาโลถูกขังที่โรมเป็นครั้งที่สอง เดมัสได้ละอาจารย์เปาโล และไปเมืองเซสะโลนิกา ในราวๆ ปี ค.ศ.66 “เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเซสะโลนิกา” (2 ทิโมธี 4:10)

เดมัสเป็นชื่อย่อจากเดเมตรีอัส เหตุฉะนั้น เป็นไปได้ว่าเดเมตรีอัสที่ขอรหัสได้เขียนถึงในพระธรรม 3 ขอรหัส ราวๆ ปีค.ศ. 96 คือ เดมัสที่ได้ละอาจารย์เปาโลไป ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ก็หมายความว่าเดมัสได้กลับตัวจากการพลาดฝ่ายวิญญาณ และเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ในที่สุด “เดเมตรีอัสได้รับการชื่นชมจากคนทั้งปวง และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ใช่แล้ว เราเองก็เป็นพยาน [ถึงเขา] ด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราเป็นความจริง”

พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องการให้ผู้เชื่อได้เข้าใจว่าถึงแม้ว่าผู้เชื่อได้ล้มเหลวในชีวิตฝ่ายวิญญาณ แต่เขายังสามารถลุกขึ้นแล้วก้าวต่อไปเพื่อเป็นผู้เชื่อที่ยิ่งใหญ่ในที่สุด หากผู้เชื่อยังมีชีวิตอยู่บนโลกหลังการพิชิตพลาดครั้งใหญ่ นั่นหมายความว่าพระเจ้ายังคงคาดหวังว่าผู้นั้นจะลุกขึ้น ก้าวต่อไปในชีวิตฝ่ายวิญญาณของเขา และถวายเกียรติแด่พระองค์

ลูคา ก็เป็นอีกคนหนึ่งซึ่งได้ร่วมรับใช้พระเจ้ากับอาจารย์เปาโล โดยเริ่มเดินทางกับเขาตั้งแต่โตรัส เมื่ออาจารย์เปาโลกำลังเดินทางไปประกาศครั้งที่สอง เราสามารถทราบการเดินทางของลูคาได้จากการใช้สรรพนามส่วนตัว จากการบันทึกพระธรรมกิจการของเขา “แล้วท่านเหล่านั้น [เปาโล สilas และทิโมธี] ได้เดิน

ทางผ่านแคว้นไมเซียลงมายังเมืองโตรัสครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เรา จึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย...” (กิจการ 16:8) ลูคาได้ร่วมเดินทางกับอาจารย์เปาโลถึงเมืองฟิลิปปี แต่ไม่ได้อยู่กับท่านตอนที่อาจารย์เปาโลและซิลาสถูกข่มเหง (กิจการ 16:22) เพราะลูกายังอยู่ที่ฟิลิปปี “ครั้นท่านเหล่านั้น [เปาโลกับซิลาส และทิโมธี] ข้ามเมืองอัมฟีโปลิสและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเซสะโลนิกา ...” (กิจการ 17:1) แต่ได้ร่วมเดินทางกับพวกเขาอีกครั้งในเวลาที่อาจารย์เปาโลผ่านเมืองฟิลิปปีในการเดินทางประกาศเป็นครั้งที่สาม “ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เรา ทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และหลังจากนั้นห้าวันก็มาถึงพวกท่านที่เมืองโตรัส ...” (กิจการ 20:6) ตั้งแต่ตอนนั้น ก็ดูเหมือนว่าลูคาได้อยู่กับพวกเขาจนอาจารย์เปาโลได้เสียชีวิตที่กรุงโรม พระคัมภีร์ได้บันทึกว่าลูคาไปกับอาจารย์เปาโลที่เมืองเยรูซาเล็ม (กิจการ 20:6-21:18) นั่งเรือไปกับอาจารย์เปาโลถึงกรุงโรม (กิจการ 27:1;28:2; 12-16) และมีการเขียนถึงเขาใน 2 ทิโมธี 4:11 ว่าเขาเป็นคนสุดท้ายที่อยู่กับอาจารย์เปาโลแล้ว

ลูคาคงมีคลินิกที่เมืองโตรัส เขาได้ละคลินิกไปเพื่อเป็นแพทย์ส่วนตัวของอาจารย์เปาโล ลูการู้ว่าเป็นเรื่องสำคัญที่จะช่วยรักษาสุขภาพและชีวิตของอาจารย์เปาโลไว้

ลูคาได้ศึกษาภาษากรีกดั้งเดิม (Classical Greek) ซึ่งเป็นภาษาที่เขาได้ใช้เขียนพระธรรมลูคา และพระธรรมกิจการของอัครทูต ทั้งอาจารย์เปาโลและลูคาเป็นผู้ที่มีการศึกษาสูง และฉลาด ด้วยเหตุนี้จึงกลายเป็นเพื่อนสนิทกันเพราะเขาเคารพชีวิตฝ่ายวิญญาณซึ่งกันและกัน และมีความคิดที่เข้ากันได้ อย่างไรก็ตาม ในที่สุด แม้แต่ลูคาเองก็ได้ละอาจารย์เปาโลไป เมื่ออาจารย์เปาโลต้องขึ้นศาลเพื่อรับการพิพากษาโดยจักรพรรดิเนโร “ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย”(2 ทิโมธี 4:16)

25. ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับวิญญาณของท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

อาจารย์เปาโลได้เตือนและหนุนใจให้ชาวโครินธ์ที่จะเรียนและประยุกต์พระคุณของพระเจ้า พระคุณนี้ได้มาจากแผนการของพระบิดาและพระราชกิจของพระเยซูคริสต์ (ฟีเลโมน 3:) คริสเตียนได้มีสัมพันธภาพกับพระเจ้าผ่านวิญญาณของมนุษย์ซึ่งเขาได้รับจากพระเจ้าในขณะเวลารอด เราได้เรียนพระคำของพระองค์ผ่านวิญญาณของเรา “แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ” (1 โครินธ์ 2:14)